

Chương 47: Quyết Đấu (1) - Đại Diện

(Số từ: 2976)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:40 PM 10/03/2025

Ngày trước trận quyết đấu.

Vào thứ Bảy, tôi tập luyện sức mạnh với Adriana vào buổi sáng như thường lệ.

Cô tiếp tục luyện tập trong khi hỗ trợ tôi bằng Thánh lực.

Ngay cả sau bữa sáng, Adriana vẫn gọi tôi lại và hướng dẫn tôi thêm.

“Haa... Haa...”

Tôi chắc chắn cảm thấy sức bền của mình được cải thiện rất nhiều trong khoảng thời gian ngắn đó. Sự phát triển nhanh chóng đó và cảm giác này trên toàn bộ cơ thể khiến tôi vui vẻ, ngay cả khi tôi đang phải chịu đựng nỗi đau thể xác và tinh thần tột độ.

“Hậu bối, sáng mai đừng làm gì nữa, giữ gìn sức khỏe nhé.”

“Vâng.”

Adriana có thể phục hồi sức mạnh cho tôi, nhưng nếu cô làm vậy và tôi làm nhiều hơn, nó sẽ ảnh hưởng xấu đến cuộc đấu ngày mai. Tôi biết rõ điều đó, vì vậy tôi chỉ tập luyện đến lúc đó thôi.

Tôi thực sự không biết việc tôi duy trì trạng thái tốt nhất cho cuộc đấu mà dù sao tôi cũng sẽ thua thì sẽ tạo ra sự khác biệt gì.

Adriana đã huấn luyện tôi vào buổi sáng cũng như buổi chiều và ngồi với tôi trên một chiếc ghế dài công viên trước ký túc xá. Cô đưa cho tôi một bình đựng nước. Nhiều hơn bình thường.

Vì quá trình tập luyện quá sức nên tôi không thể không uống rất nhiều nước.

“Phù...”

Nhìn thấy tôi kiệt sức, Adriana nhìn tôi với nụ cười kỳ lạ trên môi.

“Hậu bối thật là kỳ lạ.”

“Gì cơ?”

“Tôi tin rằng cậu có đủ kiên nhẫn và bền bỉ, đến mức có thể theo kịp tôi cho đến bây giờ. Tại sao cậu lại thô lỗ với người khác như vậy?”

Cô dường như đã nhận ra rằng tôi không phải là một chàng trai thiếu kiên nhẫn, nóng tính trong tuần huấn luyện này. Tuy nhiên, cô không hiểu tại sao tôi lại thô lỗ với người khác, trong các cuộc chiến và bên ngoài họ. Đến mức tôi sẽ làm mất mặt đối thủ của mình như vậy.

“Tôi không muốn bị phớt lờ.”

“Hử?”

“Cho dù tôi chịu đựng một lần, cũng sẽ có người khác tới gây sự, vậy tôi phải chịu đựng thêm hai lần nữa sao? Tôi sẽ liên tục bị đánh, lúc đó thì đã bị cuốn vào vòng luẩn quẩn này rồi.”

Adriana thở dài khi nghe lời tôi nói.

“Không phải rất mệt sao? Tức giận, đánh nhau với ai đó, va vào họ vì cảm thấy hơi khó chịu.”

“Chính xác là như vậy.”

Sau khi uống hết nước trong bình, tôi ngơ ngác nhìn công viên xanh tươi.

"Tôi nghĩ thà kiệt sức như một thằng khốn còn hơn là một thằng dễ bị bắt nạt."

“Thật sự... Tôi không thể hiểu nổi cậu nữa.”

Adriana lắc đầu như thể cô không hiểu điều gì tôi nói.

“Nhân tiện, có một điều tôi muốn hỏi chị.”

“Là gì?”

Adriana nhìn chăm chăm vào tôi như thể cô sẵn sàng trả lời nếu điều đó nằm trong khả năng của cô nàng.

“Một người bạn cùng lớp của tôi nói rằng chỉ có một cách để tôi thắng cuộc đấu này, chị có biết ý của cậu ấy là gì không, tiền bối?”

“Hả?”

Adriana suy nghĩ một lúc, như thể những gì tôi nói khá kỳ lạ. Cách duy nhất tôi có thể thắng. Ellen nghĩ gì vậy?

“Chuyện đó... tôi thực sự không biết.”

Adriana lắc đầu như thể muốn cho thấy cô thực sự không biết.

Được rồi.

Ellen sẽ không nói cho tôi biết ngay cả khi tôi túm lấy cổ áo và lắc cô ấy. Thay vào đó, tôi chỉ nên cố gắng hết sức.

Nếu thua thì thua thôi.

Thời điểm của trận chiến quyết định đã đến.

Nhờ vào quá trình tập luyện trong tuần này, tôi chắc chắn có vóc dáng tốt hơn nhiều so với trước đây vì tôi đã tập luyện trong khi sử dụng rất nhiều thuốc kích thích.

Chỉ số hiện tại: [Sức Mạnh 4.8(F+)] [Nhanh Nhẹn 5.0(D-)]
[Khéo Léo 5.9(D-)] [Ma Thuật 10.1(C)] [Thể Lực 8.1(C-)]

Sức mạnh của tôi tăng 0,8, nhanh nhẹn tăng 0,3, khéo léo tăng 0,7 và thể lực tăng 1,6. Tôi đã tập luyện với Adriana để tăng sức mạnh và thể lực, và tôi cho rằng khéo léo của tôi tăng lên nhờ những lần đấu tập với Ellen.

Vậy tại sao chỉ số ma thuật của tôi lại tăng lên?

Cũng có một số thay đổi trong các menu phụ.

Kỹ Năng

Thông Trị Ma Tộc - D (Không thể sử dụng ở trạng thái hiện tại.)

Tự Âm Thị

[Kiếm Thuật Giả]

Đánh Giá Năng Lực Toàn Diện – Hạ Cấp Ác Quỷ

Đánh Giá Cấp Độ Chiến Đấu – F+

...Chuyện gì thế này?

Kiếm Thuật Giả được cho là gì? Thậm chí còn không phải hạng F. Nó chỉ là kiếm thuật giả. Cái gì thế? Họ có nói với tôi rằng tôi thậm chí còn không thể thực hiện Kiếm Thuật hạng F không? Tôi thậm chí còn không thể sử dụng cấp độ kiếm thuật thấp nhất hay gì đó tương tự thế không?

Thực tế là cấp độ chiến đấu của tôi tăng từ F lên F+ cũng thực sự ngoạn mục. Họ nên để nguyên là F. F+ khiến tôi trông còn khập khiễng hơn.

Kiếm Thuật Giả mà tôi khó khăn lắm mới có được sau bao nỗ lực đã gần như làm tan nát trái tim tôi.

Trong mọi trường hợp, thể lực của tôi đã được cải thiện đáng kể. Khả năng của tôi dường như đã được cải thiện đều đặn, và nếu tôi tiếp tục luyện tập, dù sao thì một ngày nào đó tôi cũng sẽ đạt đến giới hạn của mình. Vào thời điểm đó, tôi sẽ phải sử dụng

điểm thành tích hoặc thứ gì đó, nhưng trước tiên, tôi phải đạt được bất cứ điều gì tôi có thể với chính cơ thể mình.

Buổi chiều.

Phòng tập thể dục trong ký túc xá lớp A năm nhất.

Lúc này đã có khá nhiều người ở nơi Ellen và tôi liên tục đấu kiếm với nhau.

Rất nhiều người đến chỉ để xem tôi thua.

Bertus vắng mặt. Hôm nay là cuối tuần, nên có vẻ như cậu đã trở về Hoàng cung và không mấy tò mò về kết quả cuộc đấu của tôi.

Mọi người trong lớp A, ngoại trừ Bertus số 1 và Liana de Grantz số 3, đều có mặt. Thật ngạc nhiên khi Ellen đến xem trận quyết đấu của tôi. Tất cả các bạn cùng lớp có mặt khi tôi đấu với đàn anh này đều có mặt ở đây.

Ngoài ra còn có một số học viên lớp B có mặt.

“Reinhardt! Cố lên nào!”

“À vâng.”

Tất nhiên, Ludwig tốt bụng đã đến để ủng hộ tôi. Cậu dường như đã mang theo một số người bạn mà mình đặc biệt thân thiết. B-9 Delphine Izadra và B-10 Lanian Sesor. Tôi thậm chí không bao giờ trò chuyện với bất kỳ ai trong số họ.

Có vẻ như tôi sẽ không bao giờ có bất kỳ mối liên hệ nào với họ trong tương lai. Thật buồn cười khi tôi không có bất kỳ mối liên hệ nào với những người mà tôi viết nhiều nhất.

Và cô ấy hơi xa những người khác, nhưng cô ấy cũng đến để xem. Charlotte đang lặng lẽ quan sát từ xa.

Thật kỳ lạ. Tôi chắc chắn cô không đến để cổ vũ tôi. Thay vào đó, có vẻ như cô đang điều tra. Có lẽ cô tò mò muốn biết tôi sẽ hành động thế nào trong trận quyết đấu, hoặc cô muốn hỏi tôi về tiến trình tìm kiếm Valier.

Có vẻ như cô đang cố gắng xác nhận sự hữu ích của tôi.

Có những người khác mà tôi không ngờ lại thấy ở đây, ví dụ như B-3, Scarlett. Đôi mắt đỏ và mái tóc khiến cô nổi bật.

Tôi cũng không có bất kỳ mối liên hệ nào với cô ấy, vậy tại sao cô lại đến xem? Tôi sẽ không quan tâm đến thứ không liên quan gì đến mình. Nói một cách nghiêm túc, nếu tôi là cô ấy, tôi sẽ không muốn đến gần Lớp A nữa.

“Con nhỏ chết tiệt đó sao lại đến đây? Thật là xui xẻo.”

Scarlett đến xem tôi đấu kiếm, dù cô không có lý do gì. Erich, người có vẻ tuyệt vọng muốn bắt nạt cô ấy, cuối cùng cũng ở đây. Dù tôi đứng cách xa Erich, cô chắc chắn nhìn chăm chăm vào tôi.

Đây là cái gì thế?

Vì sự kiện này không bao giờ xảy ra trong bản gốc, nên phải có động cơ nào đó đằng sau hành động của cô mà bản gốc không tìm thấy.

Bạn cùng lớp của tôi toàn là những người như thế này, và hầu hết bọn họ đều thích nhìn thấy tôi bị giẫm đạp một cách khủng khiếp. Ngoại trừ Ludwig, tôi không biết Ellen đang nghĩ gì. Cô chỉ ngồi xỏm ở một góc nào đó, nhìn tôi.

"Hôm nay cậu sẽ gặp rắc rối lớn đấy, đồ ăn xin. Hãy chuẩn bị đi."

Harriet mỉm cười sau hai bàn tay.

“Ồ, chúc mọi người xem vui vẻ.”

“.....Hả?”

“Chúc vui vẻ nhé.”

“Cái, cái gì vậy...”

Harriet lại tỏ ra ngơ ngác khi tôi bảo cô cứ vui vẻ xem tôi bị đánh.

Những định kiến có vẻ rất quan trọng. Lúc đầu, tôi hơi cáu với cô vì tôi thấy khó chịu, nhưng khi nghĩ lại, tôi không thể thấy cô là gì khác ngoài một cô bé dễ thương, vì vậy bất kể cô làm gì, điều đó có vẻ khá đáng yêu.

Nói cách khác, khi tôi nhìn thấy cô gái này, người mà tôi rõ ràng đã thiết lập là một nhân vật phản diện, hành động như thế này, tôi không thể không thấy dễ thương và cô có thể bất ngờ trở thành nhân vật yêu thích của tôi.

Bởi vì cô có vẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Về phía các anh chị khóa trên, có vẻ như toàn bộ Lớp A năm hai đã đến. Vì có hơn mười người ở đó, vậy thì có một số người từ Lớp B cũng đến không? Họ có muốn nhìn thấy khuôn mặt của tên đã dám thách thức một trong những tiền bối không? Có phải là như vậy không?

Những gương mặt tôi có thể nhận ra là đấu sĩ mà tôi sắp phải đối mặt, Art de Gartis, Adriana và nhóc hư tên Redina nhìn giữa tôi và Art với vẻ mặt rung rung.

Tôi thực sự nên đi mua cho cô thứ gì đó sau. Tôi không thể tin là mình lại nói như vậy với một cô gái tốt bụng như vậy. Cổ tôi tê cứng khi chỉ nghĩ đến điều đó. Cô là một cô gái tốt bụng và tử tế!

Đúng rồi! Tôi đáng bị đánh!

Và sau đó có người quan sát, thầy Epinhauser.

“Tôi nghĩ chúng ta đã sẵn sàng rồi, vậy hãy tiếp tục nhé.”

Các cuộc đấu thực tế thực sự được tổ chức với mạng sống bị đe dọa. Tuy nhiên, các cuộc đấu giữa các học viên không nên là những trận đấu tử thần.

Do đó, các trận quyết đấu chỉ được tiến hành dưới sự giám sát của một giáo viên có khả năng khống chế học viên bất cứ lúc nào.

Thầy Epinhauser không thắc mắc tại sao chúng tôi lại đánh nhau. Ông chỉ làm những gì mà quy định yêu cầu ông phải làm, vì vậy ông cho phép chúng tôi làm điều này.

Nếu là thầy Mustrang, ông ấy sẽ bảo chúng tôi không nên làm thế. Tính cách của họ hoàn toàn trái ngược nhau.

“Art de Gartis, người đã bị Reinhardt làm hoen ố danh dự... Tôi sẽ đọc nó như những gì đã viết trong báo cáo.”

Thầy Epinhauser bắt đầu đọc báo cáo về diễn biến cuộc đấu tay đôi của chúng tôi.

“Vào thứ Bảy, hai tuần trước, Reinhardt, học viên năm nhất A-11, đã túm lấy háng của Art de Gartis, học viên năm hai A-3, và bóp thật mạnh...”

-Phuttt!

-Kufufum!

-Ôi trời ơi!

Thầy Epinhauser đọc đoạn đó một cách nghiêm túc đến nỗi mọi người xung quanh, bất kể họ đứng về phía nào, đều bắt đầu cười. Dù thế nào đi nữa, ông vẫn đọc hết cho đến hết.

Tôi cũng thấy điều này khá buồn cười và biểu cảm của Art trở nên khá kỳ lạ. Nhưng tôi phải nói rằng, thầy Epinhauser là một gã tuyệt vời.

“Art tuyên bố rằng mình đã phải chịu đựng nỗi đau tinh thần và thể xác cùng với sự sỉ nhục khủng khiếp, hậu quả là danh tiếng của bản thân bị tổn hại. Do đó, Art đã thách đấu, đòi Reinhardt, số A-11, người đã chấp nhận cuộc đấu tay đôi này, phải xin lỗi. Tôi có đúng không?”

“Vâng.”

“Vângg...”

Art không cười, nhưng tôi cố gắng trả lời bằng giọng nói líu ríu, vì chuyện này buồn cười quá.

“Hãy nêu rõ điều mình muốn nếu chiến thắng.”

Art trả lời Epinhauser.

“Tôi muốn Reinhardt quỳ gối trước các đàn anh và xin lỗi vì sự thiếu tôn trọng của mình và tôi muốn cậu ta thề sẽ luôn tôn trọng các tiền bối kể từ thời điểm đó.”

Điều hấn muốn cho chiến thắng của mình là lời xin lỗi và sự tôn trọng. Ý hấn là bất kể họ quyết định gì trong tương lai, tôi cũng phải quỳ xuống trước mặt họ và chỉ gật đầu. Lần này, thầy Epinhauser nhìn tôi.

Phần thưởng cho chiến thắng của tôi trong cuộc đấu này là tôi có một cơ hội chiến thắng rất mong manh.

“Tôi hy vọng những hành động vô lý mà các anh chị khóa trên cố áp đặt lên chúng tôi cho đến nay sẽ không còn áp đặt lên tôi và các bạn cùng lớp nữa. Tất nhiên, họ cũng nên xin lỗi.”

Nghe tôi nói, biểu cảm của cả lớp tôi trở nên lạ lùng.

Ngay cả khi rõ ràng là tôi sẽ thua, họ cũng không ngờ rằng tôi sẽ nói rằng tôi muốn họ ngừng bắt nạt bạn cùng lớp để đổi lấy chiến thắng.

Tại sao họ lại nhìn tôi như thế?

Đó là phần thưởng mà dù sao tôi cũng không thể nhận được.

“Tốt. Chiến Thần Ars sẽ đứng về phía người chính nghĩa.”

Rốt cuộc, đấu kiếm là một hành động man rợ.

Rõ ràng là Thần Linh chỉ đứng về phía người công chính, nên người chiến thắng luôn là người đúng. Bất kỳ ai được Chiến Thần Ars chọn, đều sẽ chiến thắng.

Nghe có vẻ như chuyện nhảm nhí.

Và rồi, đúng lúc thầy Epinhauser chuẩn bị tuyên bố bắt đầu cuộc đấu.

"Giáo viên."

Art, không giấu được sự không hài lòng, giơ tay lên.

“Tôi sẽ đề cử một chiến binh làm người đại diện cho mình.”

Chuyện này.

Hắn đang nói cái quái gì thế?

Chiến binh?

“Hãy nêu tên người đó.”

“Người đại diện của tôi là học viên năm ba A-7, Mayarton.”

Art, với vẻ mặt méo mó, lùi lại và một người khác thay thế hắn trước mặt tôi, nhận thanh kiếm luyện tập của hắn ta. Người chấp nhận nó đang cười như thể tình huống này quá buồn cười để chịu đựng.

Chỉ đến lúc đó tôi mới nhận ra. Kể cả nếu tất cả học viên năm hai, bao gồm cả những người từ Lớp B, đều ở đây thì con số đó cũng không thể cộng lại được.

Điều đó có nghĩa là những tên từ năm ba lớp A cũng đến đây.

“Vậy mày là người đã bảo bọn tao đến khi Hoàng tử ở đó đúng không?”

Những học viên năm ba bị xúc phạm bởi những gì tôi nói và ngồi vào ghế đầu của Art. Tôi thách chúng thử tấn công chúng tôi khi Hoàng tử ở gần, nhưng chúng không thể làm được, vì vậy lòng tự trọng của chúng bị tổn thương, do đó chúng muốn tự mình chăm sóc tôi.

Art dường như cũng bị ép buộc vào việc này thay vì đây thực sự là ý muốn của hắn ta, và Adriana nhìn cảnh này với đôi mắt mở to. Tôi đoán cô không biết điều này sẽ xảy ra.

Gã trước mặt nhìn xuống tôi với nụ cười tinh quái.

“Để xem mày có giỏi như cái miệng chó của mày không, hậu bối.”

Vào khoảnh khắc đó, cuối cùng tôi cũng nhận ra cách duy nhất để tôi có thể chiến thắng.

Chọn một chiến binh làm đại diện cho tôi.

Một đấu sĩ có thể chọn ai đó chiến đấu thay mình bằng quyền của mình.

Sau đó tôi nhìn về phía Ellen Artorius, người đang ngồi xổm ở góc phòng, lặng lẽ nhìn tôi.

“.....”

Gật đầu

Cô nhìn tôi và gật đầu.

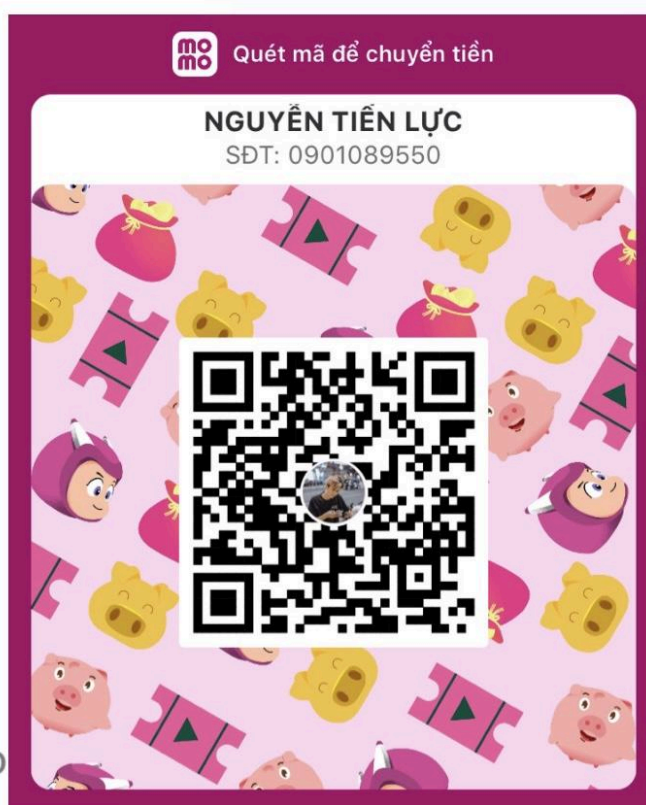
Đó là cách duy nhất tôi có thể chiến thắng.

Vào lúc đó, Ellen ra hiệu với tôi rằng cô có thể là đại diện cho tôi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading